

— den cognatiffe Arvesølge, sigte, at saasnart en Dvinde sad paa Thronen, saa var man i Almindelighed vis paa, det var Mand, der styrede, og saasnart en Mand sad paa Thronen, saa var det Dvinder, der styrede. Det er en forsængelig og ingen mædlig Tanke, og man betænker ikke derved, at man navnlig ved den sidste Sætning bryder Staven over sig selv.

Jeg skal dernæst bemærke, at jeg troer, det kunde være rigtig at tilføie — jeg vil ikke sigte det er nogen stor og væsentlig Mangel ved Forslaget, som det er kommet fra Landstinget, at det er udeladt — den Bestemmelse, som staaer i Vædringsforslagets 2den Paragraph med Hensyn til Udbetalingerne: „hvortilmod vedkommende Oveformynderibestyrelse skal være berettiget til i dette Tidstrum at foretage saadanne Udbetalinger o. s. v.“; jeg troer, som sagt, at det kunde være hensigtsmæssigt at denne Passus optoges i Loven. Der blev sagt i det andet Thing, at det kunde give Anledning til Forviklinger og Vilkaarlighed, naar saaledes nogle Udbetalinger finde Sted fra Oveformynderiet og andre ikke, men jeg kan dog ikke indsee, at Nogen kan lide Tab ved at Andre nyde den Gunst, at faae udbetalt hvad der tilkommer dem; i ethvert Fald lide de ikke mere, end naar der siges, at de først om 3 Aar skulle være berettigede til at faae udbetalt hvad der indstaaer i Oveformynderiet. Dette er den eneste Mangel, jeg finder ved Loven, saaledes som den er kommen fra det andet Thing. — Jeg troer ikke, at der kan tages synderligt Hensyn til hvad der staaer i Motiverne om det Gode, som opnaaes derved, at Oveformynderiets Midler saaledes formindskes; thi dette Gode vil hovedsagelig bestaae i en Bequemmelighed. Ligesaalidt troer jeg, at det kan komme i Betragtning, at Retsbetjentene ville lide en Formindstelse i deres Indtægter af de Boer, hvor der blandt Arvingerne findes Piger, der ere over 25 Aar. Alle disse Hensyn synes jeg maae forsvinde ligeoverfor Lovens Hovedformaal. Jeg kan

derfor ikke tilraade at vedtage noget af de stillede Vædringsforslag, og jeg troer, at ligesaa ubarmhertigt som de ærede Medlemmer, der have stillet Vædringsforslagene, have behandlet Dvinderne, ligesaa ubarmhertigt vil Thinget forkaste dem.

Grundtvig: Der er vist flere, om ikke mange Rigsdagsmænd her inde, der ligesaavel som jeg, have læst i Bladene et Brev fra China, hvori en Correspondent fortæller, at han ved en Samtale med Buddhas Afgudspræster hørte, at hos dem havde Dvinderen intet andet Haab, end ved næste Sjælevandring at blive et Mandfolk. Vi have længe arbejdet stærkt paa, at det kunde gaae ligesaadan hos os, at det ogsaa skulde blive Dvinderens høieste Dnske, at hun var et Mandfolk, da det jo er vist, at hun baade i Henseende til Myndighed og i Henseende til Arv og endelig i Henseende til Udgang til lovligt Erhverv, har været stillet saaledes, at man maatte troe, at vi nærede stærk Tvivl om hendes Menneffelighed, da det var umuligt, at der kunde tilstaaes hende samme Mennefferetigheder, som vi Mandfolk gjorde Krav paa. Det er mig derfor ret inderlig kjært at møde et Lovforslag, som det nærværende, og især at møde det saa at sigte i Selvskab med Lovforslag, der ogsaa lade Dvinderen stee Ret haade i Henseende til Arv og i Henseende til Udgang til Erhverv paa en lovlig Maade, det være sig Haandværk eller Handel. Det er mig kjært, og det vistnok ikke mindst, fordi jeg inderlig onsker, at Dvinderen, langtfra hos os at nære det Dnske at blive Mandfolk, tværtimod efter den Lettelse, hun unægtelig faaer efter disse Lovforslag, vil stræbe efter at blive ret egentlig Dvinde, da jeg er vis paa, at hun som Saadan har et Kalb og en Bestemmelse, og en Udstyrelse, der kan og skal bevise, at hun er en Aabenbarelse af Menneffenaturen, som ingenlunde i nogen Henseende enten er mindre eller uvigtigere eller utilforladeligere, end det bedste Mandfolk.